

Nākošais rubrikas “Stāsti par mums” temats ir saistīts ar kultūras dzīvi. 1981.gada 24.marta laikraksts “Oktobra Karogs” stāsta par vairākiem estrādes ansambļiem, kas darbojušies Alūksnes rajonā.

Estrādes ansambļu tarifikācijas skate

Skates gaitā atklājās daudzi trūkumi ansambļu sniegumā, kaut gar netrūka arī iepriecinošu mirkļu VEF 14. ceha pašdarbnieki bija iera-
dušies viskuplākajā skaitā un vien-
gie piedalījās skatē ar koncertpro-
grammu. Šis kolektīvs izcīnīja tie-
sības piedalīties zonālajā skatē
Balvos un žūrijas komisija piešķir-
otro koncertkategoriju. Gribētos at-
zīmēt ansambļa solisti Nadeždu
Karpinsku. Viņa šajā dienā ieguva
rajona labākās solistes reputāciju.
Labi vārdi jāsaka par kolektīva
māksliniecisko vadītāju Jāni Ģirni,
kurš bija veiksmīgi izvēlējis reper-
tuāru.

Atrasisiti skatē Oļēģa Šukonova
vadībā uzstājās restorāna «Cepurī-
te» estrādes ansamblis. Šajā kolek-
tīvā neapšaubāmi spēlē vieni no la-
bākajiem mūziķiem mūsu rajonā,
tikai puisiem nopietnāk vajadzētu
padomāt par repertuāra izvēli.

Interesantu sniegumu parādīja
Veclaicenes ciema tautas nama
estrādes ansamblis, kas «iekaroja»
žūrijas un klausītāju simpātijas ar
korekto vokālo partiju izpildījumu.

ATMIŅAS

Aija Barovska, Alūksne 15.03.2021

Tas bija kāds vasaras pasākums salā, koncerts, mēs nācām mājās. Laikam muzikanti bija iznākuši no restorāna „Draudzība”, kā jau vasarā, pārtraukumā. Es ļoti labi pazinu Ismaelu, mēs kopā dziedājām kopā. Viņš saka - es zinu, ņemos tev apkārt, bet vai tu negribi padziedāt tur estrādē? Un tanī pat vakarā es uzgāju augšā, un es nezinu, ko mēs tur nodziedājām, „Laimes lāci”, vai kaut kādu tādu, vai „Laimes zeme”. Un, faktiski, tā arī aizgāja, lēnā garā aizgāja. Toreiz orķestrī skaidri zinu, bija vadošais bija Elmārs Banka – uz klaviatūras, Leons Ismaels bija vijole un kontrabass, Edgars Kolists- saksofons, Georgs Dobelnieks bija trompete, es nevaru atcerēties bundzinieku. Viņš bija krievu tautības, kolosāls, vienmēr laikā, vienmēr akurāti. Nekad ne uz vienu muzikantu nebija nekad jāgaida, varbūt es tur nevarēju, kad man Zanīte maza bija. Man Zanīte dzima janvārī, 8.marts toreiz bija populārs, tad, es zinu, ka 8.martā biju izlūgta, lai padziedātu. Par visām nofīm un aranžējumu bija tā kā Ismaels Leons un Banka Elmārs, protams, es arī kādu dziesmu tur piemeklēju. Ismaels Leons bija dvēsele tam visam. Viņš bija Latvijas patriots, tas nu bija skaidrs. Tas varēja būt kādā 1972/73.gadā, kad tas viss sākās. Nosaukuma mums nebija. Tā mēs kādus sešus gadus darbojāmies. Tas mums bija kā maizes darbs restorānā, jo mums maksāja par to algu. Mēs tur strādājām pa piektdienām, sestdienām un svētdienām. Kad bija visi lielie pasākumi, kooperatīvu dienas, profesionālie svētki. Atceros, ka tas bija 1974.gada pavasarī, kad mani pierunāja, lai varētu braukt uz Brīvības muzeju Rīgā, kur notika Alūksnes dienas. No rajona man iedeva speciāli mašīnu, kas mani izvadāja turp un atpakaļ.

Bija visādi cilvēki, kam es dabūju dziedāt – Kārlim Sebrim, kad viņš bija restorānā. Ko es dziedāju? - „Zem ozola kuplajiem zariem”. Kādā viņš bija sajūsmā! Ojārs Grīnbergs, kurš mani pieaicināja pie galda un teica – ko jūs te dariet Alūksnē, brauciet uz Rīgu?! Restorāns vienmēr bija pārpildīts. Bija jādzied arī krievu repertuārs, jo daudz nāca arī no armijas daļas.

Georgs aizgāja 1977.gadā no šīs pasaules, veselība vairs nebija Ismaelam, tad tika uzcelta „Cepurīte”, mūsu restorānu aizvēra uz remontu. Tad mēs dziedājām un spēlējām „Cepurītē”. Tad sastāvs bija jau cits.

Aija Putna (Borovska) ar
Leonu Ismaelu

Aija Putna (Borovska) dzied restorānā «Draudzība»

Grupa "Binders" Alūksnes ceļu daļas (15.CRBP) kolektīvs no 1983.gada rudens. Sadarbība un koncerti ar aktieriem un citiem māksliniekiem – Gunāru Placēnu, Edgaru Liepiņu, dzejnieku Valdi Artavu, komponistu Ivaru Vīgneru. Sastāvs mainījies, tajā darbojušies: vadītājs Gunārs Kalējs, Egīls Petrovs, Ināra Leišavniece-Gruzīte, Aija Putna (Borovska), Leons Ismaels, Elmārs Banka, Juris Semjonovs, Andis Lazdekalns, Andis Maksims, Aivars Bebris, Ēriks Maskalāns, Māris Dzenis, Vilnis Blūms

Grupa «Binders», no kr.p. Egils Petrovs, Māris Dzenis, Aija Barovska, Andis Maksims, Ināra Gruzīte, Aivars Bebris, Vilnis Blūms, Ēriks Maskalāns, Gunārs Kalējs, Ivars Vīgners, pie sitamajiem instrumentiem Egīls Pavlovs

1.r. no kr. Jurijs Semjonovs, Egīls Petrovs, Gunārs Kalējs, Aija Barovska, Ivars Vīgners, Andis Lazdekalns
2.r. Māris Dzenis, Aivars Bebris, Andis Maksims, Vilnis Blūms, Ēriks Maskalāns

Kārlis Zēģele, Alūksne 25.03.2021

Alūksnes ceļinieku estrādes mūzikas grupas pirmsākumi meklējami tālajos pagājušā gadsimta 70. gados. Toreiz jau bija uzdziedējušās R. Paula “Mežābele” un “Mežrozīte”, Alūksnes tautas namā Riharda Ādamsona vadībā izskanējis Riharda Štrausa valšu vakars, skatītāju vērtējumam nodota pirmā Alūksnes bērnu baleta izrāde simfoniska sastāva pavadījumā.

Alūksnes kultūras namā vokāli instrumentālā grupa tika izveidota 1972./73. gada pašdarbības sezonā. Kārlis Zēģele uz Alūksni atveda daļu repertuāra no populārā ansambļa “Menuets” alūksnieša Jāņa Blūma vadībā. Šis ansamblis izpildīja Imanta Kalniņa dziesmas. Kārlis bija piedalījies režisores Margas Teteres - Valdmanes teātrī, kura savā repertuārā bija iekļāvusi “Menueta” dziesmas. Alūksnes instrumentālā grupa bija tā, kas savā programmā pamatā iekļāva latviešu komponistu dziesmas. Muzicēja : Kārlis Zēģele, Māris Melzobs, Verners Kalējs, brāļi Šuļaki.

Pēc dienesta armijā, Kārlis Zēģele izveidoja grupu pie kultūras nama, kurā darbojās trīs ceļu daļas darbinieki. Tā turpmākos trīs gadus grupa ar savu mūziku kuplināja arī šīs iestādes pasākumus. Pirmo deju mūzikas programmu sagatavoja mūziķi Māris Melzobs – taustiņinstrumenti, Verners Kalējs – basģitāra, Romāns Savins – sitamie instrumenti, Jevgēnijs Savins – saksofons, Kārlis Zēģele – klavieres, Ināra Leišavniece – vokāls. Pirmā balle – Līgo vakars, tika spēlēta Jaunannas ciema “Zaķusalā”. Zaļumballes bija sarežģītas ar to, ka naktī un pret rītu mitruma iespaidā ģitāras nācās pārskanot vairākas reizes., aparatūru pārklāja rāsas kārta, bet tas viss bija sākums pret publikas jautrību un līksmi, dzirdot īstu daudzveidīgu latviešu dziesmu repertuāru.

Pa vidu kultūras nama rīkotajiem pasākumiem tika spēlēts arī kāzās. Savās kāzās 1975.gada rudenī muzikanta gaitas grupā sāka arī ģitārists Vilnis Blūms. Dažkārt kāzu svinības notika mūsu pilsētiņas savrupmāju pagalmos. Tad pāri Alūksnes pilsētiņas māju jumtiem, kā draiski baloži lidinājās latviešu jautrās un skumjās dziesmu melodijas. Galveno jautrības vilni parasti veidoja jauniešu studentu kompānijas. Tad tika pasūtītas vecās latviešu zaldātu dziesmas, kuras izstaroja savdabīgu latvisku pacilātību. Taču izrādījās, ka gan šīs, gan I.Kalniņa komponētās dziesmas nepatika dažām “mazās pilsētiņas ausīm”. Sākās valsts drošībnieku riņķa dancis ap mani un izpildīto dziesmu repertuāru. Nesimpātisks likās arī grupas nosaukums “Vīzija”, kurš īstenībā tika ņemts no skaistas noskaņām bagātas Jāņa Petera un Raimonda Paula dziesmas. Nosaukums varot būt bīstams “katra latvieša nākotnes redzējums”. Nezinu kas, bet sekoja un kontrolēja mūsu darbību.

Dzīve attīstījās un gāja straujiem soļiem. Alūksnes patērētāju biedrības priekšsēdētājs Guntis Lapsenietis realizēja ideju par jaunu latvisku saietu namu – restorānu.

Alūksnes kultūras nama grupa “Vīzija”, izveidojās 1975.gadā. Vadītājs - Kārlis Zēģele, spēlēja Māris Melzobs - taustiņinstrumenti, Verners Kalējs - basģitāra, Romāns Savins – sitamie instrumenti, Jevgēnis Savins - saksofons, Kārlis Zēģele – klavieres un vokāls, Ināra Leišavniece – vokāls. 1977./78.gadā kā Alūksnes ceļu daļas kolektīvs, vokāliste Milvi Pihle.

1976.gadā uzbūvēja restorānu “Cepurīte”. Trīs dienas nedēļas nogalēs spēlēja estrādes grupas: “Vīzija”, arī restorāna “Draudzība” estrādes grupa. «Vīzija» vairāk spēlēja latvisku repertuāru, bet restorānu apmeklēja arī cittautību publika. Vajadzēja pavisam citu repertuāru. 1977.gadā ar pārtraukumiem sāka spēlēt un dziedāt Mihails un Jurijs Semjonovi, Zigurds Stopnieks, Aivars Duba, Dainis Dobelnieks, Oļegs Sukonovs, Arkādijs Merzojevs, Ainārs Horns, Guntars Bukovskis, Gunārs Duļbinskis, arī Jānis Baltiņš, Zigmunds Bērziņš, Sergejs Soročinskis, operators Āre Pilds

Māris Melzobs, Alūksne 25.03.2021

Alūksnes bigbendam sākums jau bija 1950-jos gados. Vadītājs Elmārs Vēveris, par bundzinieku bija atnācis Volodja Solovjovs. Viņš bija kara veterāns, toreiz strādājis par galdnieku, savainojis roku, viņš ļoti labi spēlējis septiņstīgu ģitāru. Tā kā uz ģitāras vairs nevarēja, tad sācis uz sitamajiem instrumentiem. Viņš bija pirmais, kas savāca bungu pilnu komplektu. Kad es atnācu uz Alūksni 1963.gadā, tad viņi spēlēja dejās jau 1960-to gadu sākumā. Tas deju repertuārs nebija sevišķi estrādists. Kodols bija – Kolists Edgars, viņš bija arī armijas pūtējs, dobelnieks Zigfrīds armijas orķestrī pūta baritonu. Kolists bija sācis mācīties saksafonu, viņš izrādījās arī labs akordeona spēlētājs. Vēveris- alts un saksafons, tad trombons - Zigfrīds Dobelnieks, trompete - Georgs Dobelnieks. Tas bijis tas pamats, tad pamazām pievienojies Liepa ar trombonu, Jānis Skuja – otrā trompete. Tad, kad es aizgāju, tad Vēveris 60-to gadu sākumā bija paņēmis savu labāko skolēnu saksafonistu Bauera Jāni, (Jaņuku, kā mēs saucām), viņš apguva šeit vidusskolas kursu, pielika notis priekšā, mācījās klarneti, gāja uz mūzikas skolu. Tad bija Ismaels Leons - vijole, , klavieres- kad bija atbildīgāk, tad spēlēja Ināra Kravale, Velta Dravniece. Es sāku 1963.gadā ar kontrabasu Štrausa vakaram, mani steigā gatavoja, jo bija bezizeja. Pirms manis kontrabasu bija spēlējis, pēc dzirdes tikai, Purēns, ļoti talantīgs mākslinieks. Parādījās „Vēverīša” audžudēls ar notīm, par cik viņš bija Ventpilī Kara orķestrī spēlēja, no ārzemniekiem un jūrniekiem bija dabūjis estrādes notis, atveda tās mums. Tad arī Kolistam pienāca ziņa, ka atnāk ārzemju kuģis un varēs dabūt pārfotografētas notis. Edgars atveda tās diezgan daudz, pārfotografētas un labas, maziem sastāviem, interesanti gabali, skolotāji mūzikas skolā palīdzēja apgūt sarežģītākos gabalus, man skolotājs Kaprāns.

Kad braucām dejas spēlēt, bija tāds Ziņģis Elmārs, klavieres spēlēja, kad cita nebija, tad es arī spēlēju klavieres. Dejās nebija profesionāla spēlētāja, tad nevarējām spēlēt sarežģītus gabalus.

Piespēlējām kvartetam slavenajam, citos jubilejas koncertos.

Pēc mana dienesta orķestri vadīja Jānis Vītols, Vēveris vairs nebija, atnācis bija arī leviņš Uldis uz Alūksni. Arī ļoti talantīgs. Vienreiz "Baltās naktis" spēlējām Kultūras namā, saskrēja darbinieki klausīties, cik labi skanēja. Bet leviņš mūs atsēdināja, ka tik labu gabalu mēs tomēr nedrīkstam spēlēt. Leviņu visi pazina, kad braucām, vai kāds atbrauca. Kādā vietā viņš bija nospēlējis gabalu „Paliec sveiks mans mazais draugs”- portugāļu jūrnieku atvadu dziesmu, Lasinskis pieprasīja Ādamsonam atlaist no darba mūzikas skolā, jo šo dziesmu esot dziedājuši arī leģionāri. Tad pārgāja darbā uz meliorāciju. Dzīve bija sagrauta ...37 gadu vecumā aizgāja mūžībā. Sagatavoja izcilu skolnieku Kaulakānu, ļoti iecienīts trompetists.

Pēc Vītola sāka viss jukt. Viņš aizgāja dzīvot uz Limbažiem (1968), mēģināja vēl savākt Jānis Ģirnis Tas varēja būt jau 1970.gadā, kad nevarējām vairs savāktiem, to var uzskatīt par kultūras nama bigbenda beigām.

Uldis leviņš

Alūksnes kultūras nama bigbends, darbojies jau 1950-to gados. Pamatsastāvs: vadītājs Elmārs Vēveris, Edgars Kolists, Georgs un Zigfrīds Dobelniēki, Leons Ismaels, Volodja Solovjovs, pievienojās Jānis Skuja, Jānis Bauers, Māris Melzobs, Ināra Kravale, Velta Dravniece, Uldis Ieviņš, Jānis Vītols, Gunārs Stradiņš u.c

Padomju saimniecības “Alūksne”
estrādes ansamblis “Jona”
darbojās Kolbergā kultūras namā.
Vadītājs Jānis Ģirnis, saksofons-
Jevgēņijs Savins, basa ģitāra –
Māris Melzobs, solo ģitāra –
Voldemārs Sinka, bundzinieks –
Arnis Skrins, viņš arī solists. Dzied
Vladimirs Anosovs, Daina Savina,
Skaidrīte Kanceva, Valda Mollere,
Rasma Mangalova, Rasma Paegle,
Skaidrīte Ozoliņa. 1970.gada
7.novembrī pirmais koncerts.

VEF ansamblis Rolanda Vendiņa
vadībā – Irina Vendiņa, Jānis
Bauers, Valdis Bērziņš ,
Rolands Vendiņš

Izlasot publikāciju 05.03.2021 „Malienas Ziņas”, atsaukties bijušos rajona pašdarbnieku estrādes ansambļu dalībniekus, vēlējos dalīties arī savās atmiņās par pagājušajiem laikiem. Pašam interese par mūziku radās skolas laikā, jo tajā laika populāri kļuva gan pašmāju, gan ārzemju estrādes un rokansambļi. Tad ar klasesbiedru Daini Lūsi sākam domāt ko varētu darīt lietas labā. Sākam no parastām ģitarām gatavot elektriskās. Atceros, braucām uz Pleskavu, jo bijam dzirdējuši ka tur var iegādāties skaņu noņēmējus. Atceros, maksāja 9 rubļi. gab. Dainis izgatavoja nelielu pastiprinātāju. Bija jāpieliek lielas pūles, līdz izdevās panākt puslīdz pieņemamu skaņu. Pirmā uzstāšanās notika 1970 g. Vecgada eglītē skolā. Spēlēja vēl Andris Podrezovs, dziedāja Renāte Sūnīte. Viņas tēvs bija izcils akordionists, spēlēja arī ģitāru un citus instrumentus, bija klavieru skaņotājs. Viņš ulmaņlaikos bija spēlējis Alūksnes džessbendā. Viņš bija mūsu padomdevējs. Pirmajā reizē, cik atmiņā, spēlējam „Balto sauli”, „Mežrozīti”, „Zilos linus”, un „Yellow river”, „kas bija 1970g. grāvējs un topdziesma visos ārzemju radio. To dzirdot, visi bija stāvā sajūsmā. Tiesa, sākumā biju bundzinieks. Jau 1971g. rudenī un 1972. gadā kādas ballītes, ar vēlāk populāro Vijakas muzikantu Aini Šaicānu, tika spēlētas Balvu rajonā. Tad jau spēlēju basģitāru. Reizēm iesaistījās arī ģitārists Aldis Goldšmits. Jau sen biju pazistams ar Mihailu Semjonovu, 1971 un 1972g. vasarā viņš spēlēja Alūksnes estrādē kopā ar leģendāro Cēsu grupu „Kaķi”. Tās dalībnieki bija kursa biedri pulksteņmeistaru skolā. Grupu „Kaķi”, vadīja talantīgais basģitārists Levkēvičs, „Levijs”, kurš gan vēlāk nelaimīgi aizgāja aizsaulē pēc novēlotas plīsuša apendicīta operācijas 23 gadu vecumā. Viņš spēlēja uz viena no pirmajiem Fender basiem Latvijā. 1971. gadā Pilssalas estrādē visu vasaru dejas spēlēja Rīgas grupa „NOVA”, kuras dalībnieks bija Viktors Burakovs, vēlākais „Eolika”, dalībnieks. Sarunas ar vīniem vēl vairāk nostiprināja vēlmi spēlēt. Jāsaka, ka vecajā koka estrādē bija izcila akustika. Vēl 1971. gadā Alūksnes kultūras namā tika dibināts VIA Joti talantīga mūziķa Dzintara Josta, „Cumbušs”, vadībā. Tajā spēlēja brāļi Semjonovi, Bruno Valģis, bundzinieks Guntis Raibekazs. 1973. gadā tiku uzaicināts spēlēt Alūksnes Kultūras nama ansamblī Ivara Dāvida vadībā. Izveidojās nopietns sastāvs. Bija ritma grupa-solo ģitāra Sergejs Ņilovs, ģitāra-Mihails Semjonovs, bungas- Valdis Bērziņš, basģitāra-es, .Zigurds Stopnieks. Savukārt pūšamo instrumentu grupā-Ivars Dāvids-

Zigurds Stopnieks, Alūksne 10.03.2021

trompete, saksofoni-Juris Melderis, Jānis Bauers, Jevgēņijs Savins. Iesaistījās arī pianists Semjons Grīnbergs un soliste Skaidrīte Skamba. Ar savu programmu guvam labus panākumus skatēs.

Kādu laiku pirms tam klubam tika iegādāta jauna ungāru skaņu aparatūra „BEAG”, kas ražota pēc Austrijas firmas „DYNACORD”, licences. Bija arī čehu „TESLA”, ko klubs saņēma sakarā ar Tautas teātru salidojumu 1971. gadā. Tie bija kvalitatīvi lampu pastiprinātāji un bija gandrīz labākais, ko tos laikos varēja iegūt kultūras nami. Tāpēc arī skanējums bija kvalitatīvs. 1974. gada estrādes ansambļu skatē dziedāju Dž. Lennona dziesmu „Imagine”, Miša Semjonovs dziedāja dziesmu „Lunnij svet”, un Skaidrīte Skamba dziesmu „Ūdensnesējs”, ar kurām guvam labas atsauksmes gan no žurijas, gan no klausītājiem. Bija arī instrumentāli skaņdarbi. Kopā ar karavīru ansambli „Slavutič”, dalījam 1. vietu un ieguvam 1. kategoriju, kas tos laikos atļāva spēlēt visā republikā. Karavīru ansambļa sniegums bija ļoti profesionāls, jo trīs no sastāva bija ar konservatorijas izglītību. Aizmirsu piebilst, ka par skaņu aparatūru un gaismošanu atbildēja kluba elektriķis Ēriks Dāvids. Cik atceros vēl no pilsētas skatē bija Kolbergas ansamblis „JONA”, Jāņa Ģirņa vadībā, brāļu Šulaku ansamblis no Kolbergas, restorāna „Draudzība”, estrādes ansamblis Elmāra Bankas vadībā. Dalībnieki bija Georgs un Zigfrīds Dobelnieki, Leons Ismaels, Edgars Kolists, dziedātāja Aija Borovska-Krūze, bungas-V. Solovjovs. Bija daudz ansambļu un lauku kapellu no ciemiem, jo tos laikos jaunieši un pārējās tautas laukos bija papildnam, tāpēc skates notika līdz vēlam vakaram. 1974. gadā aizgāju dienēt flotē. Tur uz karakuģa bija arī pašdarbnieku ansamblītis, tā kā pa trīs gadiem īsti spēlēšanu neaizmirsu. Vēl, ja runā par septiņdesmito gadu sākumu, 1971. gadā pie kluba Alūksnē darbojās estrādes ansamblis talantīgā mūziķa Dzintara Josta, „Cumbušs”, vadībā. Ja atmiņā neviļ sastāvā bija Miša Semjonovs-ģitāra, Juris Semjonovs -balss, Valģis Brunis -ģitāra, Guntis Raibekazs-bungas. 1977. gadā atgriežoties no dienesta sakam spēlēt restorānā „Cepurīte”, ar brāļiem Semjonoviem, bundzinieks bija Aivars Duba, kurš toreiz vēl bija skolnieks. Tā bija problēma, jo skola neatļāva spēlēt restorānā. Bet kaut kā to izdevās noslēpt un ar problēmu tikam galā. No restorāna atklāšanas laika „Cepurītē”, bija spēlējis ansamblis Kārļa Zēģeles vadībā, bet viņi, ja nemaldos bija pārcēlušies uz klubu. Pēc kāda laika mani uz kultūras namu uzaicināja Dainis Dobelnieks, kurš atgriežoties no dienesta Alūksnes karaspēka daļā, kur

bija karavīru ansambļa „Kriļļa”, dalībnieks, nodibināja grupu „Marienburg”. Grupā spēlēja Dainis-taustiņi, ģitāra, flauta, Oļegs Sukonovs-ģitāra, Jānis Lībietis-vijole, Jānis Blaus-sitamie instrumenti, Gunārs Ivanovs skaņu operātors un es, Zigurds Stopnieks-basģitāra. Tas bija ražīgs, bet īss laika posms. Atceros, uz svētku reizēm, kultūras namā deju sarīkojumos tika pārdotas pat vairāk kā 600 biļešu. Piedalījāties vairākās zonu skatēs, kur guvam godalgotas vietas. Piedalījāties 1978. gada Vidzemes skolēnu dziesmu un deju svētkos Limbažos, kur spēlējam ielu koncertos un spēlejam muzikālo pavadījumu Alūksnes deju kopām. Atmiņā zonas skate, kur izpildījām dziesmu „Dzīvīte”, džeza manierē, piec balsīgi. Cilvēki ar asarām acīs nāca pateikties par skaisto dziesmu un izpildījumu. Vēl ļoti emocionāla bija D. Dobelnieka rokbalāde „Tēvabrālim”, „Tā bija veltīta mūžībā aizgājušajam mūziķim Georgam Dobelniekam. Speciālistu vērtējumā, tā tika vērtēta kā viena no tā laika spēcīgākajām balādēm. „Tēvabrālim”, tika atskaņota radio. Tajā pašā zonas skatē piedalījās arī spēcīgais Kolbergā ansamblis Gunta Brutāna vadībā. Tajā vēl spēlēja Juris Gusevs-basģitāra, Guntars Bukovskis-ģitāra, balss, Gunārs Duļbinskis- solo ģitāra un soliste Maija Buliņa. Atmiņā palicis, laikam, 1978. gadā notikušais V. Ļeontjeva un grupas „Eho”, koncerts Alūksnes karaspēka daļā, kad Dainis mums izgādāja iespēju tikt iekšā un to noskatīties. 1978. gadā tikām filmēti televīzijas filmā „Ģimenes albūms”, spēlējām Alūksnes estrādē. Tas bija neaizmirstams piedzīvojums. 1979. gadā Dainis sāka mācības Cēsu mūzikas vidusskolā, bet nedēļas nogalēs brauca uz mājām, un spēlejam pasākumos. 1980. gadā Dainis sāka dziedāt „Eolīkā”, un mēs palikām bez vadītāja. 1979. gada otrā pusē atgriezāmies „Cepurītē”, Pirms tam tur kaut kur gadu spēleja Balvu ansamblis, kurā viens no dalībniekiem bija vēlākais „Eolikas”, bundzinieks Tālis Gžibovskis. Pēc viņiem kādu laiciņu spēlēja VEF ansamblis Rolanda Vendiņa vadībā un diskoteka „Vīzija”, ar Kārli Zēģeli un Ivaru Zvejnieku, Gunāra Ivanova „Pumpis” diskoteka „Cepurītē”, atsākam ar Mišu Semjonovu, Oļegu Sukonovu. Pievienojās arī karavīru ansambļa „Kriļļa”, virtuozais bundzinieks Arkādijs Merzojevs, kurš bija demobilizējies un meistarīgais operators Aare Pilds. Tā nospēlējām nepilnu gadu. Tad bungas sāka spēlēt Ainars Horns un Guntars Bukovskis-ģitāra, balss. 1981. gadā sastāvs pamainījās. Bukovska vietā sāka spēlēt Aivars Duba. Bungas spēlēja arī M. Semjonovs un Gunārs Duļbinskis. Kādu

laiku taustiņus mums spēlēja arī Jānis Baltiņš-tagadējais kora „Atzele” diriģents. 1982. gadā pievienojās solists Zigmunds Bērziņš, kurš spēlēja arī taustiņus. Šajā laikā piedalījāties vairākos mūzikas festivālos Dobeles raj. „Nākotnē”. VEF kultūras pilī skaņu studijā ierakstījām 6 savas dziesmas. Šajā gadā ansamblim pievienojās talantīgais pianists-sintezatora spēlētājs Sergejs Soročinskis, kurš tiko bija demobilizējies no dienesta, kur bija spēlējis Valgas divīzijas karavīru ansamblī. Šo varēja uzskatīt par ansambļa otro pacēluma punktu pēc D. Dobelnieka. Šajā laikā varējam sevi uzskatīt par pusprofesionāļiem jo spēlējām arī klubā, trīs reizes nedēļā „Cepurītē”, pāris reizes mēnesī kāzas. Slodze bija milzīga, jo visiem vēl bija pamatdarbs. Toties bija teicama saspēle, auga skanējuma kvalitāte. 1982. gadā ar Alūksnes RPBS priekšsēdētāja Gunta Lapsenieša atbalstu tikām pie jaunas vācu skaņu aparatūras „Vermona” un sintezatora, kā arī pie čehu bungu komplekta „Amati”, jo kopš restorāna atklāšanas instrumenti bija krietni nolietojušies. Tika šūti jauni skatuves tērpi. Tērpus šuva Oļega mamma, kura bija šuvēja. G. Lapsenietis bija saimnieks ar tiem laikiem neierastu tvērienu. Viņam nekas nebija neiespējams. Viņa laikā uzcēla „Cepurīti”, vēlāk, jaunu RPBS bāzi un kantora ēku un daudzus jaunus veikalus rajonā. Tas vairumā tika paveikts ar pašu būvgrupas un vietējo celtnieku un amatnieku spēkiem. Žēl, ka priekšlaicīgi un ļoti traģiski neveiksmīgi noslēdzās mūžs. Tagad mūsu laikos tas viss, kas toreiz prasīja milzu pūles un darbu, vairumā nolaists līdz graustu līmenim. Vēlāk 1984. gadā ar Oļegu par saviem līdzekļiem iegādājāties labas amerikāņu un japāņu ģitāras. Man ar iegādi izpalīdzēja Dainis Dobelnieks, jo „Eolika” no VDR bija atvedusi japāņu „Ibanez” basģitāru, kuru arī nopirku. Regulāri piedalījāties skatēs, guvām labas vietas. Tos laikos vēl piedalījās tādi spēcīgi ansambļi, kā grupa „Grodī” Gunāra Plukša vadībā, Ceļudaļas ansamblis Gunāra Kalēja vadība, Kolbergā ansamblis, Zigurda Sāra Apes ans., VEF ansamblis, brāļu Sņiķeru ansamblis, ATU estrādes ansamblis, brāļu Sniedzānu ansamblis no Liepnas, Pētera Zontāga Alsviķu ansamblis. Bieži iznāca parunāties ar Latvijā populāru ansambļu mūziķiem. Visi izteica apbrīnu, ka restorānā trīs reizes nedēļā ir dzīvā mūzika, uzslavēja par skanējumu. Visi parasti bija sajūsmā par garšīgajiem ēdieniem. Par to bija jāpateicās virtuves kolektīvam šefpavāres Vijas Bērziņas vadībā. SĒUA direktors bija Ādolfs Mičulis. Mirdza Zīvere teica, ka ar „Opus” esot izbraukājusi visu PSRS, bet tik garšīgi, un par pieņemamām cenām, neesot ēdusi

nekur.Savukārt,grupas „Rock hotel”dalībnieki ar īgaunu akcentu teica:„Slusaite, tak u vas stes solotaja tirkā”.Tā viņi izteica prieku par garšīgo virtuvi un romantisko „Cepurītes”interjeru.„Cepurītē”pēc mūsu uzaicinājuma pa kādam taimam ir spēlējuši, „Zodiaks”,ansamblis „Selga”.Kad ciemojās mājās, kopā ar mums uzspēlēja Dainis,arī virtuozā džeza pianiste Ilga Bērziņa.Kādu laiciņu spēlējam arī restorānā „Alūksne,”jo „Cepurīte”bija remontā.1983.,1984. gadā mūsu ansamblī dziedāja Nataša no Vīksnas.Lai man viņa piedod,bet uzvārdu,kaut skrien ar pieri sienā, nevaru atcerēties.Viņai bija skanīga, dabas dota balss,teicama angļu valoda,varēja kopēt gandrīz jebkuru dziesmu.Atceros,ka viņa Allas Pugačovās dziesmas dziedāja ,ka nevarēja atšķirt no oriģināla.Ar viņu mūs televīzija ierakstīja pie pilsdīkiem, izpildot dziesmu no „Eolikas”repertuāra,„Kā es gaidīju.”B.Rezņiks bijis pārsteigts,domājis ka tā ir Ilona Stepanova,bet redzot video sapratis,ka balss ir tik līdzīga ka nemaz nevar atšķirt.Bijis pārsteigts,kā tas var būt,ka kāds ir aizsteidzies priekšā,jo paši vēl nemaz dziesmu nav ierakstījuši klipā.Vienkārši mēs tikām pie melnajiem ierakstiem ar zināma labvēļa palīdzību.Kurš tas varēja būt, paši varat iedomāties! Atceros, kad filmēja,asistente pūderēja degunus, lai nespīd.Es saku, ka pāri dīķim jau neredzēs.Viņa atbild:„Nekas,mēs jūs pievilksim tuvāk!”Kameras un 30tonnīgais televīzijas autobuss stāvēja otrā dīķa pusē.Mūsu dienās tas viss satilpst mazā busiņā.Vēl astoņdesmito gadu vidū īsu brīdi mūsu ansamblī solistes ir bijušas Natālija Pomerance,Marita Liepa,kā arī bundzinieks Vitauts Ruņģis.Kaut kad ap1988. gadu Sergejs aizgāja spēlēt uz kultūras namu kopā ar Jāni Sniķeri,Andri Mičuli,Māri Buliņu un Dzintaru Briedi.„Cepurītes”sastāvam pievienojās taustiņnieks Uģis Pūpols,Kolbergu kluba ansambļa vadītājs.Vēlāk viņš izveidoja grupu „Rakari”.Bungas spēlēja Dzintars Briedis,ģitāru Māris Buliņš.Šajā laika posmā restorānā notika arī Andra Beķera muzikālās videotekas.Pēc tam Sergejs spēlēja grupā,„Mitrohin’s master band” ar Vjačeslavu Mitrohinu.Atgriezās Alūksnē kaut kur ap 1992. gada sākumu.1992.gada,„Cepurītes” ansamblim pievienojās bundzinieks un dziedātājs Valters Titajevs ,kurš pirms tam ilgu laiku bija muzicējis Rīgas restorānos.Šādā sastāvā nospēlējam arī D.Dobelnieka kāzas 1993. gadā.Pēc kāda laika Valteru ar nelieliem pārtraukumiem nomainīja D.Briedis un Kaspars Pepernieks.Pēc kāda laika Valters atgriezās un šādā sastāvā nospēlējam līdz restorāna slēgšanai 1998. gadā.Sanāk ,ka ar

lēgendāro „Cepurīti” ar nelieliem pārtraukumiem biju saistīts gandrīz 20 gadus.Atliek vien minēt,kāds bija iemesls „Cepurītes” slēgšanai.Iespējams,ka jaunajai priekšniecībai bija citas prioritātes.Bija mēģinājumi atjaunot tās darbību,bija cilvēki ,kuri vēlējās to darīt,bet nesamērīgi augstā ALTA S uzliktā cena pārvilka svītru iecerēm.Tagad restorāns 23 gadus ir nostāvējis tukšs un pamests Tas ir tieši tikpat, cik ilgs bija tā darbības spožais posms.Pats pēc tam epizodiski spēlēju dažādos ansambļos.Var minēt Normunda Veļķera „Mirāža”.Ar„Mirāžu”dažreiz uzstājamies arī kopā ar kori,„Atzele”.2003.gadā pievienojos Ivara Ozoliņa kapellai „Vecie runči”,kurā vēl spēlēja Ilgvars Semanis -saksafons,Guntis Birznieks-trombons,Pēteris Zālītis-bungas,pats Ivars-akordions un es -basģitāra,kā arī epizodiski Māris Melnzobs-akordions.2008. un 2009.gadā darbojos Ritas Staunes „Ritma studijā”,kur mācīju jauniešiem ģitārspēli.2009.,2010.un2013.gadā notika Alūksnes muzikantu saieti ģitārista Jura Guseva mājās. No 2010. līdz 2015. gadam spēlēju arī Gunta Brutāna grupā „Papa-blice”kur soliste bija lieliskās balss īpašniece Santa Sāre un bundzinieks Ainars Horns.2015.gadā tika organizēts bijušo Alūksnes RPBS darbinieku atmiņu vakars.Tur uzstājamies arī mēs,daļa bijušo „Cepurītes” ansambļa dalībnieku.Paldies Līgai Langrātei,jo viņa bija šī vakara iniciātores un organizētāja.To tad arī var uzskatīt par ansambļa,„Cepurīte”pēdējo spēli un atvadu akordiem.Pēdējā laikā kādas reizes ir uzspēlēts ar lēgendāro Gintaru Čerbikovu,„Sutas dampi”.Centos, pēc iespējas, atcerēties visu muzikantu vārdus,jo daudzu vairs nav mūsu vidū.Vēlējos, lai manas atmiņas ir kā piemiņa par viņiem.

„ Muzikālās atmiņas ”50 gadi.

Zigurds Stopnieks 2021.g.10.martā.

1983.gads

20171119090050_01.jpg

*"Marienburg" 1978.g. maijs; no kreisās G. Ivanovs, J. Lībietis, J. Blaus,
D. Dobelnieks, O. Sukonovs, Z. Stopņičs
foto A. Grīnīks.*

20171119090050_04.jpg

foto. A. G. Vinnikov.

P8068320.jpg

*"Vecie rūņi" pilsētas svētkos Alūksnē, 2011.g.
no kreisās - G. Birķeris, J. Semanis, P. Lāčītis, J. Ozoliņš, Ē. Stopņieks.*

Picture 063.jpg

*Saietā pie Jura Gura 2013g.
Rungas - Ainars Horns, Arns - Jundis Stopniers*

DSCF0591.jpg

Бывшие "Сепаратес" музыканты Алтэкснес РПБС атмину вакатā 2015г. 15.10
но латās. - К. Зēģеле, С. Сорочинскн, О. Гуконот. В. Јитајетт, Ј. Семјонот, Ј. Стопниекс